

§ 1 &

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΗ ΓΕΦΥΡΑ

ΠΡΑΓΑ, ΑΡΧΕΣ ΜΑΪΟΥ. Ο γκριζος ουρανός βαρύς πάνω απ' τις παραμυθένιες στέγες. Τα μάτια όλου του κόσμου καρφωμένα στην πόλη. Είχαν επιστρατεύσει ακόμα και δορυφόρους για να παρακολουθούν τη Γέφυρα του Καρόλου, μήπως... μήπως και ξαναγύριζαν οι «επισκέπτες». Είχαν συμβεί και παλιότερα παράξενα πράγματα σε αυτή την πόλη, αλλά αυτό πια! Τίποτα τέτοιο δεν είχε ξαναγίνει στο παρελθόν — τουλάχιστον όχι από τότε που ανακαλύφθηκε το βίντεο για να υπάρχουν αποδείξεις. Ή για να μπορείς να το εκμεταλλευτείς.

«Πες, σε παρακαλώ, πως θέλεις να κατοικήσεις».

«Τι; Όχι βέβαια. Δε θέλω. Ούτε να το σκέφτεσαι».

«Έλα, μωρέ. Θα το 'κανα μόνη μου άμα μπορούσα, αλλά δε γίνεται γιατί είμαι κορίτσι».

«Το ξέρω. Τρομερή αδικία, αλλά ό,τι και να πεις δεν πρόκειται να καταβρέξω τον πρώην γκόμενο της Καρού για να σου κάνω το χατίρι».

«Μα τι λες τώρα; Δεν είχα σκοπό να σου ζητήσω τέτοιο πράγμα». Η Ζουζάνα πήρε το πιο λογικό ύφος που μπο-

ρούσε και εξήγησε το σχέδιό της: «Το μόνο που θέλω είναι να κάνεις πιπί μέσα σ' ένα μπαλόνι, για να του το πετάξω στο κεφάλι».

«Α, έτσι». Ο Μικ έκανε πως σκεφτόταν σοβαρά την πρότασή της για ενάμισι δευτερόλεπτο περίπου. «Όχι».

Η Ζουζάνα ξεφύσησε με θόρυβο.

«Καλά. Αυτό του χρειάζεται όμως, έτσι;»

Ο στόχος στεκόταν μόλις τρία μέτρα πιο πέρα κι έδινε συνέντευξη τύπου σ' ένα διεθνές τηλεοπτικό συνεργείο. Δεν ήταν η πρώτη φορά. Ούτε καν η δέκατη. Η Ζουζάνα είχε χάσει πια τον λογαριασμό. Αλλά αυτό που την είχε κάνει έξαλλη σ' αυτή την περίπτωση ήταν πως είχε διαλέξει τα скаλιά της πολυκατοικίας της Καρού για τις δηλώσεις του. Δεν έφτανε που αυτό το κτίριο είχε συγκεντρώσει όλη την προσοχή της αστυνομίας και της ασφάλειας, τώρα η διέθνηση της Καρού θα ήταν στη διάθεση οποιουδήποτε άσχετου θα έβλεπε τα νέα στην τηλεόραση.

Ο Καζ έκανε ό,τι μπορούσε για να γίνει διάσημος ως ο πρώην του Κοριτσιού της Γέφυρας, όπως αποκαλούσαν την Καρού μετά από εκείνη την απίστευτη σύγκρουση που έστρεψε στην Πράγα τα βλέμματα ολόκληρου του πλανήτη.

«Άγγελοι λοιπόν» έλεγε σαν να ψιθύριζε γλυκόλογα η νέα και ωραία τηλεοπτική ρεπόρτερ, με το γνωστό στιλάκι «φωτομοντέλο συναντάει δολοφόνο». «Εσείς το φανταζόσασταν καθόλου;»

Ο Καζ γέλασε. Η Ζουζάνα το είχε προβλέψει. Τον κορόιδεψε, γελώντας κι εκείνη ψεύτικα την ίδια στιγμή.

«Εννοείτε αν ήξερα πως υπάρχουν πραγματικά άγγελοι ή πως το κορίτσι μου είναι εναντίον τους;»

«Το πρώην κορίτσι σου» του πέταξε επιθετικά η Ζουζάνα.

«Μάλλον και τα δύο» γέλασε η ρεπόρτερ.

«Όχι. Τίποτα απ' τα δύο» παραδέχτηκε ο Καζ. «Αλλά την τύλιγε πάντα ένα μυστήριο την Καρού».

«Δηλαδή;»

«Κοιτάξτε, ήταν τόσο μυστικοπαθής όσο δε φαντάζεστε. Δηλαδή ούτε από πού ήταν δεν ήξερα, ούτε καν το επώνυμό της. Μπορεί και να μην έχει επώνυμο».

«Και δε σας πείραζε αυτό;»

«Μπα, πλάκα είχε. Ήταν ένα όμορφο, αινιγματικό κορίτσι. Γιατί να με πειράζει; Έκρυβε ένα μαχαίρι μέσα στην μπότα της, και μιλούσε όλες εκείνες τις γλώσσες, και ζωγράφιζε πάντα τέρατα στο...»

«Πες της για κείνη τη φορά που σε πέταξε απ' το παράθυρο!» του φώναξε η Ζουζάνα.

Ο Καζ προσπάθησε να την αγνοήσει, αλλά η ρεπόρτερ είχε ακούσει το σχόλιο.

«Είναι αλήθεια αυτό; Σας τραυμάτισε;»

«Ε, δεν ήταν και η καλύτερή μου» —εδώ ο Καζ σκάζει γοητευτικό γελάκι— «αλλά δεν τραυματίστηκα κιόλας. Εγώ έφταιγα άλλωστε. Την τρόμαξα. Όχι επίτηδες βέβαια, αλλά μάλλον είχε μπλέξει σε κάποιον καβγά και ήταν νευρική. Είχε παντού αίματα και πατούσε ξυπόλυτη στο χιόνι».

«Φοβερό! Σας είπε τι είχε συμβεί;»

«Όχι! Γιατί είχε άλλη δουλειά εκείνη την ώρα: Τον πέτούσε απ' το παράθυρο!» φώναξε πάλι η Ζουζάνα.

«Πόρτα ήταν πάντως, όχι παράθυρο» είπε ο Καζ και κάρφωσε τη Ζουζάνα με το βλέμμα του. Γύρισε κι έδειξε τη γυάλινη πόρτα από πίσω του: «Αυτή εδώ!».

«Σοβαρά; Αυτή η πόρτα;» Η ρεπόρτερ ήταν ενθουσιασμένη. Άπλωσε το χέρι της και ακούμπησε το τζάμι σαν να είχε κάποιο ιδιαίτερο νόημα — σαν να έδειχνε στους τηλεθεατές ένα σημαντικό σύμβολο για την ανθρωπότητα: Το καινούριο τζάμι αντικαθιστούσε εκείνο που είχε σπά-

σει όταν πέρασε από μέσα του το σώμα ενός άθλιου ηθοποιού.

«Έλα, ρε Μικ. Σε παρακαλώ» έλεγε τώρα η Ζουζάνα. «Στέκεται ακριβώς κάτω απ' το μπαλκόνι».

Είχε κρατήσει τα κλειδιά του διαμερίσματος της Καρού. Της είχαν μάλιστα φανεί πολύ χρήσιμα όταν θέλησε να βγάλει κρυφά τα μπλοκ ζωγραφικής της φίλης της, πριν τα αρπάξουν οι αστυνομικοί που ερευνούσαν την υπόθεση. Η Καρού ήθελε να μείνει η Ζουζάνα στο διαμέρισμά της, αλλά τώρα, εξαιτίας του Καζ, αυτό το σημείο της πόλης είχε γίνει τσίρκο.

«Κοίτα!» συνέχισε η Ζουζάνα δείχνοντας το μπαλκόνι. «Θα πέσει κατευθείαν στο κεφάλι του. Και ήπιες τόσο πολύ τσάι που θα —»

«Όχι» τη διέκοψε.

Η ρεπόρτερ έγειρε μπροστά, πλησιάζοντας συνωμοτικά το πρόσωπο του Καζ.

«Και τώρα λοιπόν πού είναι;»

«Τι λέει η γυναίκα;» μουρμούρισε η Ζουζάνα. «Σιγά μην ξέρει αυτός. Μήπως φαντάζεται πως δεν το αποκάλυψε στους προηγούμενους είκοσι πέντε ρεπόρτερ αυτό το τρομερό μυστικό γιατί το φύλαγε γι' αυτήν;»

Ο Καζ, όρθιος στα σκαλιά, σήκωσε τώρα τους ώμους.

«Όλοι είδαμε τι έγινε. Πέταξε κι έφυγε». Κούνησε το κεφάλι του σαν να έλεγε πως δεν το πίστευε, και μετά κοίταξε ίσια στην κάμερα.

Ο Καζ ήταν πολύ πιο όμορφος απ' όσο του άξιζε. Τόσο, που έκανε τη Ζουζάνα να σκεφτεί πως θα 'πρεπε να μπορεί η φύση να την πάρει πίσω την ομορφιά για λόγους κακής διαγωγής.

«Πέταξε κι έφυγε» είπε πάλι, με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη δήθεν. Έπαιζε θέατρο σ' αυτές τις συνε-

ντεύξεις. Πρωταγωνιστούσε συνέχεια στο ίδιο έργο, αυτοσχεδιάζοντας ελάχιστα, ανάλογα με τις ερωτήσεις. Είχαν βαρεθεί να το βλέπουν.

«Και δεν έχετε ιδέα πού μπορεί να πήγε;»

«Όχι. Έτσι εξαφανιζόταν κάθε φορά, κι έλειπε για μέρες. Δεν έλεγε ποτέ πού είχε πάει, αλλά γύριζε πάντα πτώμα απ' την κούραση».

«Πιστεύετε πως θα ξαναγυρίσει κι αυτή τη φορά;»

«Το ελπίζω». Ακολουθεί κι άλλο τρυφερό βλέμμα, κατευθείαν στην κάμερα. «Μου λείπει πολύ».

Η Ζουζάνα βόγκηξε σαν να πονούσε πραγματικά.

«Οοοχ! Κάντε τον να βγάλει τον σκασμό επιτέλους!»

Αλλά ο Καζ πού να το βουλώσει! Γύρισε πάλι προς τη ρεπόρτερ και είπε:

«Το μόνο καλό είναι πως μπορώ να τα χρησιμοποιήσω στη δουλειά μου αυτά τα αισθήματα: τη λαχτάρα να τη δω, την έκπληξη. Εμπλουτίζουν το παίξιμό μου αυτές οι εμπειρίες». Σαν να έλεγε: Αρκετά ασχοληθήκαμε με την Καρού, τώρα θα μιλήσουμε για μένα.

Η ρεπόρτερ δεν είχε αντίρρηση.

«Είστε ηθοποιός λοιπόν» μουρμούρισε με σέξι ύφος, και η Ζουζάνα έφτασε πλέον στα όριά της.

«Εγώ ανεβαίνω» είπε στον Μικ. «Κράτα το στην κύστη σου όλο αυτό το τσάι, μην το χάσεις. Θα τα καταφέρω και μόνη μου».

«Ζουζ! Τι πας να...» άρχισε να λέει, αλλά εκείνη είχε ήδη φύγει.

Την ακολούθησε λοιπόν. Κι όταν μετά από τρία λεπτά έπεσε από ψηλά ένα ροζ μπαλόνι και προσγειώθηκε στο κεφάλι του Καζιμίρ, ο «πρώην» έπρεπε να του κάνει άγαλμα του Μικ. Γιατί αυτό που τον περιέλουσε όταν έσκασε το μπαλόνι δεν ήταν «τσάι» από την κύστη του, αλλά άρω-

μα. Η Ζουζάνα είχε ανακατέψει ολόκληρα μπουκάλια άρωμα με μαγειρική σόδα και είχε φτιάξει έναν πολτό. Κόλλησε στα μαλλιά του Καζ, τον έτσουξε στα μάτια, και το ύφος του ήταν όλα τα λεφτά. Η Ζουζάνα το είδε αργότερα, στην τηλεόραση, γιατί το τηλεοπτικό δίκτυο αποφάσισε να βγάλει τη σκηνή στον αέρα. Την έπαιζαν ξανά και ξανά.

Ήταν μια νίκη για τη Ζουζάνα, αλλά δεν ένωσε αρκετή ικανοποίηση, γιατί, όταν ξαναδοκίμασε το κινητό της Καρού για 86.400ή φορά, βγήκε κατευθείαν ο τηλεφωνητής. Κατάλαβε πως δε θα έπαιρνε ποτέ απάντηση. Η καλύτερή της φίλη είχε εξαφανιστεί, είχε ίσως περάσει σ' έναν άλλο κόσμο, κι όσες φορές κι αν έβλεπε τον Καζ με το στόμα ανοιχτό και το κεφάλι στεφανωμένο με κολλώδη πολτό και κουρελάκια από ροζ μπαλόνι δεν ήταν αρκετές για να την αποζημιώσουν. Αν ήταν βέβαια κάτουρο αντί για άρωμα, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά.